

GYŐZELEM AZ ASSZÍROK FÖLÖTT

Február 6., szombat délután

Az Asszír Birodalom emelkedése és bukása ma is nagy tanulsággal szolgál a föld népeinek. Az ihletett Ige a sikere csúcsán levő pompás fához hasonlítja Asszír dicsőségét, mely Isten kertjében magaslik ki a környező fák közül.

„Nézd, AsszírIA olyan volt, mint egy libanoni cédrus: szép ágú, árnyas lombú és magas növésű, a sűrű felhőkig ért a teteje... Árnyékában lakott mindenféle nép. Szép volt nagyságával, hosszan kinyúló ágaival... Nem volt hozzá fogható cédrus az Isten kertjében, a ciprusoknak sem voltak hozzá hasonló ágai, és a platánoknak sem voltak olyan hajtásai, mint neki: Isten kertjében egy fának sem volt hozzá hasonló szépsége.” (Ezék 31:3–9)

AsszírIA uralkodói azonban ahelyett, hogy a rendkívüli áldásokat az emberiség javára használták volna, sok ország ostorává lettek. Kegyetlenek voltak, nem gondoltak az Úrral, és nem voltak tekintettel embertársaikra. Minden néppel el akarták ismertetni erőszakkal Ninive isteneinek felsőbbbségét. A magasságos Isten fölé emelték bálványaikat. A menny elküldte hozzájuk intő üzenettel Jónást. Egy ideig megalázták magukat a seregek Ura előtt, és bocsánatért könyörögtek. Nemsokára azonban újra bálványokat imádtak, és világalomra törtek. – *Próféták és királyok*, 362–363. o.

Isten hatalma nem csökkent. Erejét – láttam – ingyen adományozza, mint a régi időkben. Gyülekezete vesztette el hitét, hogy erőt igényeljen, és küzdjön, mint Jákob, így kiáltva: „Nem bocsátklak el, míg meg nem áldasz engem.” Kihalófélben van az állhatatos Isten áldását igénylés. A hit, az életerős hit mindig felfelé emel, az Úrhoz, a dicsőséghez. A hitetlenség viszont sötétségbe és halálba húz. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 144. o.

Legyünk bizakodók és bátrak! Isten szolgálatában a lehangoltság bűn és indokolatlan. Ő tudja, mire van szükségünk. A mi Istenünk, aki megtartja szövetségét, a királyok Királyának mindenhatóságával egye-
síti a szerető Pásztor szelídségét és gondoskodását. Hatalma korlátlan, és ez a biztos záloga annak, hogy beváltja a benne bízóknak tett ígére-
teit. Megvannak az eszközei a nehézségek elhárítására, hogy megvéd-
hesse azokat, akik neki szolgálnak, és tiszteletben tartják eszközeit. A szeretete annyival szárnyal túl minden más szeretetet, amennyivel magasabb az ég a földnél. Olyan szeretettel őrködik gyermekei felett, ami mérhetetlen és örök.

A legsötétebb órákban, amikor minden vészjósló, bízzál Istenben! Ő véghezviszi akaratát, és mindent jól cselekszik – népe javára. Napról napra megújul erejük azoknak, akik szeretik és szolgálják Őt. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 481–482. o.

Február 7., vasárnap – Bábjáték (Ésa 36:1)

Uralkodása első éveiben Ezékiás még fizette a hadisarcot Asszíriának az Akház által kötött megállapodás értelmében. Időközben a király „tanácskozott vezető embereivel és vitézeivel”, minden lehetségest megtett országa védelmében. Gondoskodott arról, hogy bőségesen legyen víz Jeruzsálem falain belül, mialatt a városon kívül kevés lesz belőle. „Majd nekibátorodva fölépítette az egész várfalat, ahol sérült volt; megnagyobbította az őrtornyokat, építettett kívül egy másik falat, és megerősítette a Millót Dávid városában. Csináltatott sok hajítófegy-
vert és pajzsot is. A hadinép élére csapatparancsnokokat rendelt...” (2Krón 32:5–6) Mindent megtett, amit tudott, hogy a várost felkészítse az ostromra. – *Próféták és királyok*, 350. o.

Amikor Asszíria seregei betörték Júda földjére, és úgy tűnt, hogy semmi sem mentheti meg Jeruzsálemet a teljes pusztulástól, az ország súlyos helyzetében Ezékiás lelkesítette népe katonaságát, hogy töretlen bátorsággal szálljon szembe pogány elnyomóival, és bízson Jahve szabadító hatalmában. „Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek az asszír királytól meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint ővele – buzdította a király Júda embereit –, ővele emberi erő van, mivelünk pedig Istenünk, az Úr, aki megsegít ben-

nünket, és velünk együtt harcol harcainkban.” (2Krón 32:7–8) – *Próféták és királyok*, 349. o.

Az Úr tudja, hogy ha emberekre tekintünk, és emberekben bízunk, hajlamosak vagyunk függővé válni az emberi dolgoktól. Meghív, hogy hagyatkozzunk Őrá. Hatalma nem ismer határokat. Gondolatok Jézusra, érdemeire és szeretetére, és ne keressétek mások hibáit. Összpontosítsatok arra, amire érdemes, és ha annyira bölcsek vagytok, hogy meglátjátok mások tévedéseit, tanúsítsatok még nagyobb bölcsességet, megértve és értékelve a pozitív dolgokat is. Ha önvizsgálatot tartanátok, felfedezhetnétek mindazt az elégedetlenségre okot adó dolgot magatokban, amit másokban láttatok. Következésképp tehát igyekezzünk szüntelenül egymás erősítésére a legszentebb hitben. – *This Day With God*, 300. o.

Mindenkinek kemény küzdelmet kell vívnia saját énjével, és ezek a küzdelmek nem fogynak el. Ám ha folyamatosan növekszünk a keresztény tapasztalatban, akkor mindig Jézusra fogunk tekinteni hittel, és erőt nyerünk minden válságos helyzetben. A megújult természetünk minden képességét és tehetségét naponta meg kell dolgoztatnunk. Minden nap alkalmunk adódik keresztre szegezni az énünket és harcolni a megromlott emberi természet hajlamaival, amelyek rossz irányba terelik akaratomkat. A győzelem csak akkor lesz a mienk, amikor részeseülünk Krisztus értünk kivívott győzelméből. – *Reflecting Christ*, 108. o.

Február 8., hétfő – Propaganda (Ésa 36:2–20)

Az asszír tisztek fegyelmezett seregük erős voltának tudatában megbeszélésre hívták Júda főembereit. A tárgyalás során arcátlanul követelték tőlük a város átadását. Követelésüket a héberek Ura elleni istenkáromló gyalázkodásokkal kísérték. Izrael és Júda gyengesége és hitehagyása miatt a nemzetek már nem tisztelték, hanem állandóan becsmérelték Isten nevét. [...]

Szólt Rabsaké: „Halljátok meg a nagy királynak, AsszírIA királyának az üzenetét! Ezt üzeni a király: Ne hagyjátok, hogy rászedjen benneteket Ezékiás, mert ő nem tud megmenteni benneteket! És ne hagyjátok, hogy Ezékiás így biztasson benneteket az Úrral: Bizonyosan megment

bennünket az Úr, és nem kerül ez a város AsszírIA királyának kezébe!" – *Próféták és királyok*, 352–353. o.

Amikor teher nyom, kísértések gyötörnek, amikor az emberi szív érzelmei és vágyai le akarnak gyűrni bennünket, akkor buzgón és szüntelenül imádkozzunk mennyei Atyánkhoz az Úr Jézus Krisztus nevében, és Jézus a segítségünkre siet, s az Ő mindenható neve által győzhetünk, Sátánt pedig elűzi a közelünkéből. [...]

Csak az Úrnál van segítség. Nem áltathatjuk magunkat azzal a gondolattal, hogy van elég erőnk és bölcsességünk a munka végzéséhez, mivel erőnk csak gyengeség, ítélőképességünk pedig pusztá balgaság. Jézus legyőzte értünk az ellenséget, mivel a szíve megindult a gyengeségünk láttán, és mivel tudta, hogy ha nem segít, akkor elveszünk. A mennyei lény emberi testet öltött, így emberi karjával átölelhette az emberiséget, míg mennyei karjával belekapaszkodhatott a végtelen Isten trónjába. Krisztus érdemei emelték fel az emberiséget az Ő neve és kegyelme által, ekként az ember győzelmet arathat a bűn okozta romlás fölött, és a Megváltó dicsőséges, mennyei természete révén a végtelen Istenhez lett láncolva. – *That I May Know Him*, 269. o.

Ha Krisztuson át az Atyába vetjük a hitünket, „lelkünk biztos és szilárd horgonya ez, mely a függöny mögé ér, ahova elsőnek lépett be értünk Jézus” (Zsid 6:19). Igaz, hogy csalódások jönnek majd, és bajokat is várhatunk, de minden apró és komoly ügyünket bízunk rá Istenre. Ő nem jön zavarba a panaszaink sokaságától, és a terheink súlya alatt sem omlik össze. Gondoskodása minden családra kiterjed, és minden embert körülvesz. Minden dolgunkkal, minden bánatunkkal törődik. Megjegyez minden könnyet, meg hatja minden gyengeségünk. Azért engedi meg itt az összes szenvedésünket és megpróbáltatásunkat, hogy szeretetének szándékát szolgálják, „szentségének részeseivé legyünk”, és részt vegyünk abban a tökéletes örömben, amely a jelenlétében érhető el. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 742. o.

Február 9., kedd – Megfogyva bár, de törve nem (Ésa 36:21–37:20)

Júda földjét letarolta a megszálló hadsereg, de Isten megígérte, hogy csoda útján gondoskodik a nép szükségleteiről. Ezt üzenté Ezékiásnak:

„Teneked pedig ezt a jelt adom: Ebben az évben azt eszitek, ami a tarlón nő, a második évben azt, ami annak a magvaiból hajt; a harmadik évben pedig vessetek és arassatok, ültessetek szőlőt, és egyétek gyümölcsét. Akik megmenekülnek és megmaradnak Júda házából, azok újra gyökeret vernek lenn, és gyümölcsöt hoznak fenn. Mert Jeruzsálemből terjed szét a maradék, és a Sion-hegyéről azok, akik megmenekülnek. A seregek Urának féltő szeretete műveli ezt. Azért ezt mondta az Úr Asszíria királyáról: Nem jut be ebbe a városba, és nyilat sem lő rá; nem fordít feléje pajzsot, töltést sem emel ellene. Azon az úton tér vissza, amelyen jött, de ebbe a városba nem jut be, így szól az Úr. Pajzsa leszek ennek a városnak, és megszabadítom önmagamért meg szolgálámért, Dávidért.” (2Kir 19:29–34) Azon az éjszakán jött a szabadulás. – *Próféták és királyok*, 360–361. o.

Az a hit, mely erőt adott Habakuknak, valamint minden szentnek és igaznak is a súlyos próba idején, ma is élteni Isten népét. A legsötétebb órákban, a legijesztőbb körülmények között is bízhat a keresztyén hívő a minden fény és hatalom Forrásában. Nap mint nap megújulhat a reménye és bátorsága Istenbe vetett hite által. „Az igaz ember a hite által él.” A menny szolgálatában nem kell sem elcsüggedni, sem elbizonytalanodni, sem félni! Az Úr nemcsak valóra váltja a benne bízók legdrágább reményeit, hanem annál többet is tesz. Megadja a bölcseséget, amire különböző helyzetekben szükség van. [...]

Tápláljuk és ápoljuk a próféták és apostolok hitét – a hitet, amely megragadja Isten ígéreteit, és várja, hogy szabadulást hozzon, amikor és ahogy jónak látja. A biztos próféta beszéd végső beteljesülése a mi Urunk és megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges adventje lesz, amikor eljön mint királyok Királya és uraknak Ura. Talán hosszúnak tűnik a várakozási idő, és az embert lesújtják a csüggesztő körülmények. Talán sokan, akikben bízunk, elhullanak az úton. De mondjuk bizakodóan a prófétával együtt, aki a példátlan hitehagyás idején így bátorította Júdát: „Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjen el előtte az egész föld!” (Hab 2:20) – *Próféták és királyok*, 386–387. o.

Ha saját kezünkbe vesszük a dolgainkat, és saját bölcsességünkben bízva akarunk sikert elérni, akkor olyan terhet veszünk a vállunkra, amelyet nem Isten rakott ránk, amit a segítsége nélkül akarunk cipelni. Magunkra vállaljuk azt a felelősséget, amely a Mindenhatóé, így valójá-

ban helyettesítjük Őt. Nyugtalanok lehetünk, előre láthatunk bizonyos veszélyeket, veszteségek érhetnek bennünket, mert azok elmaradhatatlanok, de ha igazán hisszük, hogy Isten szeret bennünket, és csak a javunkat akarja, akkor nem fog aggasztani a jövő. Úgy bízunk benne, mint a gyermek bízik szerető szüleiben. A gondjaink és a szenvedéseink eltűnnek, mert akaratumk megnyugszik Isten akaratában. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 100. o.

Február 10., szerda – A történet további része (Ésa 37:21–38)

Az angyalok Isten követeiként úgy jelennek meg, „mint a villámlás cikázása” (Ezék 1:14): vakító fény kíséretében repülnek sebesen. Amikor az angyal, akinek a tekintete „olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó”, megjelent a Megváltó sírjánál, az örök reszkettek a félelemtől, „és olyanokká lettek, mint a holtak” (Mt 28:3–4). Amikor Szanhérib, a gőgös asszír gyalázta és káromolta Istent, és elpusztítással fenyegette Izraelt, „azon az éjszakán kijött az Úr angyala, és levágott az asszíriabeli táborban száznyolcvanötezret”. Az angyal „megölt minden erős vitézt, előljárót és vezért” Szanhérib seregében. „És [Szanhérib] nagy szégyennel megtért az ő földjébe”. (2Kir 19:35; 2Krón 32:21) – *A nagy küzdelem*, 511. o.

A Jeruzsálem elfoglalására küldött sereg rettenetes megítélésének híre csakhamar eljutott Szanhéribhez, aki még mindig az Egyiptomból Júdába vezető utat őrizte. Az asszír király rémülten elrohant... Uralkodása nem tartott sokáig. A jövődőlés szerint, amely hirtelen halálát jelezte, saját családtagjai gyilkolták meg, és „fia, Ézsárhaddón lett a király” (Ésa 37:38).

A héberek Istene diadalmaskodott a büszke asszíron. Jahve megvédte méltóságát a környező népek előtt. Jeruzsálemben a nép szíve szent örömmel telt meg. Buzgón esedeztek szabadulásért, és könnyek között vallották meg bűneiket. Nagy ínségükben Isten szabadító hatalmában bíztak, és Ő nem hagyta cserben őket. A templom udvara most az ének, az ünnepélyes dicsőítés hangjától visszhangzott. – *Próféták és királyok*, 361. o.

A keresztény élete gyakran tele van veszéllyel, és nehéznek látszik a kötelességteljesítés. Képzletünk közeledő szerencsétlenséget

hoz elénk, amely után a szolgaság és halál következik. Isten szava mégis világosan mondja: „Menjetek előre!” Akkor is engedelmeskedjünk ennek a parancsnak, ha tekintetünk nem tud áthatolni a sötétségen. Az előrehaladás akadályai sohasem tűnnek el egy bizonytalankodó, kételkedő lélek elől. Aki csak akkor akar engedelmeskedni, ha minden bizonytalanság szertefoszlik, és a sikertelenség vagy vereség veszélye megszűnik, sohasem fog engedelmeskedni. A hit túltekint a nehézségeken, megragadja a láthatatlant, a Mindenhatót, ezért nem jöhet zavarba. A hit Krisztus kezének megragadása minden szükség idején.

Isten szolgálóinak erős hitre van szükségük. A látszat ijesztőnek tűnhet, azonban a legsötétebb órát is fénysugár ragyogja majd át. Akik hitben szeretik és szolgálják az Urat, erejük napról napra megújul. Az Örökkévaló értelme áll a rendelkezésükre, nehogy tévedjenek szándékai keresztülvitelében. Krisztus szolgálói mindvégig tartsák meg bizodalmutukat, és gondoljanak arra, hogy Isten igazsága fényének világítania kell a sötétség közepette, amely a világot beborítja. – *Az evangélium szolgálói*, 262. o.

Február 11., csütörtök – Betegségben és gazdagságban (Ésa 38–39)

A messi ország uralkodójától érkező követek látogatása alkalmat adott Ezékiásnak az élő Isten dicsőítésére. Milyen könnyen beszélhetett volna az Úrról, minden teremtett dolog fenntartójáról, akinek a kegyelméből életben maradt, mikor már semmi reménye nem volt. Micsoda nagy jelentőségű változás történhetett volna, ha ezekkel az emberekkel, akik Káldea síkságairól jöttek el az igazság keresésére, Ezékiás elismerteti, hogy az élő Isten a legfőbb Úr!

A király szívét azonban hatalmába kerítette a büszkeség és a hiúság. A maga dicsőítésére a kapzsi szemek elé tárta azokat a kincseket, amelyekkel Isten gazdagította népét. Ezékiás „megmutatta nekik kincstárát, az ezüstöt és az aranyat, a balsamokat és a finom olajokat, egész fegyvertárát és mindazt, ami kincstárában található volt. Semmi sem volt palotájában és egész birodalmában, amit meg ne mutatott volna nekik.” (Ésa 39:2) Nem Isten megdicsőítésére, hanem önmaga felmagasztalására tette ezt a pogány fejedelmek előtt. Nem törődött azzal, hogy ezek az emberek egy hatalmas nép képviselői, mely nem féli és

nem szereti Istent, és oktalanság nemzete földi gazdagságának titkába beavatni őket. – *Próféták és királyok*, 344. o.

Ezékiás kudarcának története fontos leckére tanít meg bennünket. Sokkal gyakrabban kellene beszélnünk tapasztalatunk értékes fejezeiteiről, Isten irgalmáról és jóságáról, a Megváltó semmihez sem fogható szeretetével, akkor nem esik majd nehezünkre megosztani másokkal is mindazt, ami lelki életünkhöz tartozik. A magasztos gondolatok, a nemes vágyak, az igazság pontosabb megértése, az önzetlen tervek, a kegyesség és szentség utáni vágyakozások találnak majd helyet szavainkban, amelyek majd kifejezik a szívünkben rejlő kincset. [...]

Ismerőseitek és barátaitok mit látnak a házatokban? Lehet, hogy Krisztus kegyelmének kincsei helyett mulandó dolgokat mutattok meg nekik? Vagy Krisztus jelleméről és munkásságáról beszéltek?... Bárcsak azok, akikért az Úr csodálatos dolgokat tett, magasztalnák Őt, és hirdetnék a csodálgait. Sajnos azonban – Ezékiáshoz hasonlóan – gyakran épp azok feledkeznek meg Istenről, az áldások Adományozójáról, akikért olyan sokat tett. – *Conflict and Courage*, 241. o.